

kan ikke berolige mig ved, at Lovforslagets endelige Skjæbne ikke afgjøres ved denne Afstemning. Jeg troer, at ethvert Medlem af Thinget maa, naar det kommer til Afgjørelse af et Lovforslags Skjæbne ved tredje Behandling, være paa det Reene med, om han ønsker at faae Loven, som den er affattet, eller ikke, om han foretrækker at faae en Lov med Mængler, som han ønsker fjernede, for slet ingen Lov at faae. I sidste Tilfælde troer jeg, at de enkelte Medlemmer bør stemme imod Loven og ikke troste sig med, hvad dens senere Skjæbne maatte blive. Mine Indvendinger imod Lovforslaget, min Grund til ikke at kunne stemme for det, er for det Første Bestemmelsen i § 1, hvorved der paalægges Tiendehdere, der hidtil have ydet Tienden in natura, at hde den efter Capitelstaxt. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at der er ikke saa Tilfælde, hvor Tiendehdere have paataget sig ved Accord at hde et større Beløb i Tiende netop paa Grund af, at de kunde levere den in natura og ikke efter Capitelstaxt, og hvor det da altsaa vilde stille sig saaledes, at de efter Capitelstaxten vilde være komne til at svare et lavere Kvantum Korn, og det selv i de Tilfælde, hvor det ikke var begrundet i Forholdet imellem Priserne i Sognet og Capitelstaxtens Størrelse, og der vilde saaledes derved ske dem Uret. Jeg skal villig indrømme, at Sagen selv har ikke nogen stor praktisk Betydning, meget store Summer vil der ikke blive Spørgsmaal om, men efter min Mening har Grundsætningens Betydning, og jeg kan umuligt finde det rigtigt, at den lovgivende Magt eensidigt griber ind i Forhold, der ere ordnede ved Overenskomst og Contracter, og det endog saaledes, at det Offentlige træder op som en Part, som den, der har indgaaet Overenskomsten. Den næste Deel af Lovforslaget, der er en Hindring for, at jeg vil kunne give Loven min Stemme, er Indholdet af § 9, og det glæder mig, at jeg her, værtimod hvad der gjælder om § 1, er i Samstemning med den ærede Minister og altsaa kan haabe, at senere Forandringer kunne indtræde. Jeg anseer Bestemmelsen i § 9 om Undersøgelse af Commissioner angaaende Præstegaardsavlingen for mindre betænkelig og i det Hele for meget heldig; jeg anseer det for et Fortrin ved Loven, at denne Bestemmelse er

kommen ind. Men naar der er Tale om en Begrænsning i Ansættelsen, da anseer jeg denne for meget uheldig, ikke fordi jeg troer, at jeg for min Deel afviger fra de ærede Medlemmer, der have villet fastsætte, hvor stor Ublingen bør være, men fordi jeg troer, at Begrænsningen vil vise sig i Gjennemførelsen høist uheldig, idet den enten vil give et urigtigt Resultat, eller ikke vil kunne gennemføres som Regel, og i begge Tilfælde burde denne Begrænsningsbestemmelse ikke være i Loven. Den tredje og sidste Indvending er imod Bestemmelsen om Afstfaffelsen af Offer og Accidentser. Jeg er nu forøvrigt enig i selve Bestemmelsen om disse Ydelsers Convertering; men jeg formaar ikke at indsee, hvorfor man ved Ordningen af hele dette Forhold vil have fastsat en bestemt Sum som Udgangspunkt; jeg seer ikke, hvorfor den behøves, og jeg troer, at mange Kald ved en bestemt Summs Ansættelse vilde lide Uret, idet man derved kommer til at gjøre Afdrag, der slet ikke behøvedes og ikke forlangtes af den ydende Part. Jeg kan heller aldrig troe, at den Bestemmelse kan være rigtig, at den Omstændighed, at Halvdelen af Menigheberne har erklæret sig for Aflysning af Offer og Accidentser, skulde være tilstrækkelig til at paalægge den øvrige Halvdeel af samtlige Communer Aflysningen som en Pligt mod deres eget og maastee ogsaa imod de Geistliges Ønske. Jeg skal derfor stemme imod Loven.

Ploug: Da saa mange af de ærede Medlemmer have motiveret deres Nei, maatte det maastee være mig tilladt at motivere mit Ja. Dersom Loven forelaa til endelig Vedtagelse, og gik fra os til Regjeringen; eller dersom den gik fra os til det andet Thing med nogen Mulighed for at blive forhandlet tilende i denne Rigsdagssamling og saaledes blive ophøiet til Lov, vilde jeg være meget betænkelig ved at stemme for den; dette er dog ikke paa Grund af Oprettelsen af en geistlig Rønningsskand, som jeg troer er en meget heldig Maade at ordne det hele Forhold paa, fordi derved tilveiebringes Bished for, at Staten ikke søger at berige sig paa Kirkens Bekostning, medens paa den anden Side Rigsdagen beholder sin fulde Myndighed over Fonden. Naar den ærede 3die Landsstingsmand for 5te Kred. (F. Nielsen)